

ŐSBEMUTATÓ AZ EGYHÁZZENEI HETEKEN

Vox Nova - Új Hang, ez a neve Szeged egyik, már lassan komoly, két évtizedes múlttal rendelkező vegyeskarának, melyet Balogh Irén karnagy eredetileg a Ságvári-gimnázium (ma már a Szegedi Tudományegyetem Gyakorló Gimnáziuma) tanulóiból és tanáraiból szervezett meg. Nomen est omen: május 19-i hangversenyükön, melynek a Piarista Vértanúk Temploma adott otthont, számos új hang csendült föl. Ebből a kategóriából természetesen azonnal vegyük ki az elsőként megszólaló Purcell Nunc Dimittis-motettáját, a koncert első darabját, mely az elmúlt 50 év alatt igen sokszor hangzott fel, több szegedi kórus — legtöbbször az egykori Bartók-vegyeskar — előadásában. A korai barokk motetta-irodalom páratlan szépségű darabját új felfogásban interpretálta a Vox Nova: Simeon híres mondatainak második fele kapott nagyobb hangsúlyt: „(...) Mert látták az én szemeim a te üdvösségedet, /A melyet készítettél minden népeknek szeme láttára;/Világosságul (...) a te népednek az Izráelnek, dicsőségére.” Mozart Missa brevis in G major KV. 49. c. darabja sem túl gyakran szerepel kórusaink repertoárján; a mű négy tételét — Kyrie, Gloria, Sanctus, Benedictus, Agnus dei — egészséges, szép stílusban énekelte a kórus, külön dicséret illeti Varga Tímeát, Korbács Izoldát, Lombos Emesét, Szabó Györgyöt, Kiss Zoltánt, akik különösen a Benedictus elejének kvintettjében jeleskedtek. Igazi csemege volt Saint-Saëns Ave verum c. motettája: lágy, simogató, igazán hittel teli mély

akkordoktól drámai tetőpontokig ível e mű, melynek minden részlete kidolgozottan, átélten szólalt meg a kórus előadásában. A hangverseny fénypontja azonban mindenképpen Dobszay-Meskó Ilona új kórusművének ősbemutatója volt. A kimagaslóan tehetséges, univerzális zeneszerző igazi remekművel tett eleget Szeged Város felkérésének: a 129. (egyres Biblia-kiadásokban: 130.) és a 91. zsoltár egy — két tétel — műbe komponálásával magasztosan szép darabbal gazdagította az

egyetemes motetta irodalmat. A De profundis clamavi ad te, Domine (A mélységből kiáltok, Uram, Hozzád) kezdetű zsoltár a Mindenség, a Mindenható magassága előtt porszemként létező bűnös ember magányát jeleníti meg, alázattal teli könyörgését: Dobszay-Meskó Ilona ezt pontosan festi elénk, a zsoltár lassú, tétova bevezető akkordjaival, hogy aztán lassan építkezve lopakodjon be a kórus. A klasszikus motettaszerkesztés igazi mesterdarabja e tétel: finom polifon szólamvezetés, drámai unisono és modern köntösben megjelenő gregorián-jellegű egyszólamú dallam váltakozik benne, hogy végül néhány ütemre fölcsillanjon az Úr eljövételének reménysége. Ám itt még visszatér a magányosság reménytelensége; hogy aztán a 91. zsoltárral „Qui habitat in adiutorio Altissimi” (Aki a Fölséges védelmében lakik) elérkezhessünk a megváltás biztos reményéhez. Ez a tétel gyors tremolo akkordokkal indul, e — szinte végig — dinamikus kíséret fölött szólal meg erővel,

himnikusan az énekkar, csaknem az egész zsoltárban tiszta, homofón akkordokkal; a komponista nagy erővel emeli a kórust és közönségét. Itt kell szólni Lajosné Somogyvári Alicéről, a Vox Nova zongorakísérőjéről, aki kiválóan oldotta meg időnként rendkívül nehéz feladatát: míg a Mozart-misében a szimfonikus zenekart, addig a Due psalmi-ban az orgonát kellett digitális zongorán megjelenítenie.

A Vox Nova e hangversennyel és benne a sikeres ősbemutatóval eddigi működése legkiválóbb csúcspontjához érkezett; Balogh Irén karnagyi erényeinek köszönhetően.

További hasonló sikereket kívánunk nekik. S várjuk az új Dobszay-Meskó-műveket

Szegedre!

Kiss Ernő